

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **P.X.K.**, nar., státní příslušnost Vietnam, t. č. v ČR bytem, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28.3.2012, č. j. CPR-559-4/ČJ-2012-009CPR-V242,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2012, č. j. CPR-559-4/ČJ-2012-009CPR-V242, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) částečně změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 7.11.2011, č. j. KRPB-64867-33/ČJ-2011-060026-SV a ve zbytku bylo toto rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 1 (jednoho)

roku, neboť výše uvedený cizinec byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, správní orgán prvního stupně stanovil v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, stanovil dobu k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutím žalovaného byla vypuštěna část výroku „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, stanoví doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.“ a tato část výroku byla nahrazena textem: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně se cizinci podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování z území České republiky ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“

Žalobce namítá, že rozhodnutí o správním vyhoštění je i po změně výroků nezákonné, protože jednotlivé části výroku jsou ve vzájemném rozporu. Vzájemný rozpor nového znění části výroku spatřuje žalobce v tom, že na jedné straně je uvedeno, že doba, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území České republiky v trvání 1 roku, začne běžet teprve okamžikem, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, na druhou stranu však je stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, a to již bez ohledu na to, zda v této době žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky či nikoliv. Vzájemný rozpor výroků spatřuje žalobce v tom, že právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění, na které je vázána povinnost vycestovat z území České republiky, a jeho vykonatelnost, která má dle ust. § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vliv na zánik platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejsou dány do souladu tak, aby žalobce nebyl poškozen na svých právech. V důsledku nezákonného výroku rozhodnutí o správním vyhoštění tak podle názoru žalobce nastala situace, kdy žalobce je povinen opustit území České republiky do 10.5.2012, ovšem vzhledem k podané žalobě a skutečnosti, že až vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění žalobci zanikne dlouhodobý pobyt na území České republiky, začne běžet doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, až mnohem později po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, konkrétně až doručením rozsudku o žalobě proti tomuto rozhodnutí. Jestliže je doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, vázána na pozbytí oprávnění k pobytu na území České republiky, musí být tato skutečnost zachycena rovněž ve stanovení doby k vycestování z území České republiky, neboť v opačném případě dochází k porušení práv žalobce v tom, že fakticky bude doba, po kterou by nebylo možné žalobci umožnit vstup na území České republiky, delší než doba 1 roku stanovená v rozhodnutí žalované, neboť žalobce je nyní nucen vycestovat z území České republiky dříve, než se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným a až teprve v důsledku vykonatelnosti dojde k zániku samotné platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a tím i počátku doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, neboť podle ust. § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se do doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a aby věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že je přesvědčena, že výrok rozhodnutí je v souladu se zákonem. Žalovaná uvádí, že nepřekročila své zákonné pravomoci, pokud

v rozhodnutí stanovila žalobci dobu k vycestování z území a dobu, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území, včetně stanovení počátku této doby. Podle žalované se jedná o stanovení samostatných otázek, které se vzájemně nevylučují, ani nepodmiňují, neboli jsou na sobě nezávislé. Žalovaná dále uvádí, že pokud by žalobce nepodal žalobu, byl by povinen vycestovat z území ve lhůtě stanovené k vycestování, tj. ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaná uvádí, že konstrukce ust. § 172 zákona o pobytu cizinců konstatuje, že podáním žaloby ve správním soudnictví je rozhodnutí nevykonatelné, tzn. že cizinec není povinen vycestovat z území České republiky. V době řízení o žalobě tedy není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné a současně cizinci ani nezaniká platnost povolení k dlouhodobému pobytu, tzn. že pobyt cizince na území České republiky je v době řízení o žalobě legální. Žalovaná uvádí, že situace, kdy cizinec podá žalobu proti rozhodnutí o správním vyhoštění, neznamena nezákonnost výroku týkajícího se stanovení povinnosti z území České republiky vycestovat. Pokud policie nestanoví ve výroku lhůtu k vycestování i pro případy, kdy by cizinec podal žalobu, lze po projednání věci u soudu stanovit cizinci novou lhůtu k vycestování, a to v rámci postupu ve smyslu ust. § 101 správního řádu. Lhůta k vycestování potom zcela koresponduje se zánikem platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a tedy i počátku doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.

Žalovaná neshledala ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení a s ohledem na výše uvedené navrhuje zamítnutí žaloby.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podstatou žaloby je namítaná nezákonnost výroku rozhodnutí o správním vyhoštění z důvodu rozpornosti výroku vážící dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, na pozbytí oprávnění k pobytu, a výroku stanovící lhůtu k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

Podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se doba k vycestování z území stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování z území kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud

v průběhu doby k vycestování z území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje.

Z citovaných ustanovení je zřejmé, že správní orgány rozhodující o správním vyhoštění jsou nadány pravomocí v rozhodnutí podle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovit dvě lhůty: jednak dobu k dobrovolnému vycestování z území a jednak dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.

Toutéž otázkou, tedy otázkou rozpornosti výroku stanovící lhůtu pro vycestování cizince s výrokem stanovící počátek doby zákazu vstupu na území, se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10.4.2013, č. j. 1 As 7/2013-32, a zdejší soud neshledává důvod se od této judikatury jakkoli odchýlovat. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvádí, že „podstatou lhůty pro vycestování z území je přimět cizince, aby v určité době dobrovolně opustil území. Délka této lhůty se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu zpravidla pohybuje v rozmezí 7 až 60 dnů a je stanovena s přihlédnutím k okolnostem řešeného případu. Obdobnou úpravu obsahuje i čl. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“). Smyslem stanovení této lhůty je přimět cizince k samovolnému opuštění území členských států Evropské unie, aniž by k tomu musel být státními orgány donucován.

Oproti tomu doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie (tzv. re-entry ban) podle § 119 zákona o pobytu cizinců s ohledem na závažnost narušení veřejného pořádku cizincem a skutkové okolnosti konkrétního případu vyjadřuje dobu, po níž je cizinci znemožněn zpětný návrat na území členských států Evropské unie s ohledem na jednání cizince, kterého se v minulosti dopustil a jeho nebezpečnost pro společnost. V souladu s čl. 11 odst. 2 návratové směrnice by délka doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, měla být stanovena po řádném uvážení všech významných okolností jednotlivého případu a v zásadě by neměla překročit pět let. Pětiletá doba zákazu vstupu by mohla být překročena, představuje-li dotčený státní příslušník třetí země vážné ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo národní bezpečnosti. Doba zákazu vstupu tak představuje časový úsek, v němž se cizinec nesmí na území členských států Evropské unie vrátit v důsledku uloženého správního opatření. V této souvislosti je nutné doplnit, že podle čl. 11 návratové směrnice nemusí být rozhodnutí o správním vyhoštění automaticky spojeno se stanovením doby zákazu pobytu (srov. Čížinský, P. a kolektiv. Cizinecké právo. Praha: Linde, 2012. s. 203). Zákonodárce sice v zákoně o pobytu cizinců takovou možnost výslovně nepřipustil (§ 118 odst. 1 zákona počítá s tím, že správní orgán v rozhodnutí o správním vyhoštění stanoví jako dobu pro vycestování z území tak dobu zákazu pobytu), nicméně i tato skutečnost svědčí o samostatnosti a oddělitelnosti výroků o stanovení doby pro vycestování z území a doby zákazu pobytu.“

Na základě § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je pak správní orgán podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 - 83, publikovaného pod č. 2586/2012 Sb. NSS, „oprávněn ve svém rozhodnutí stanovit ve výrokové části rozhodnutí o správním vyhoštění počátek doby (materiálně lhůty), v níž je cizinec povinen vycestovat z území (§ 118 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců), a dále počátek doby zákazu vstupu na území (§ 118 odst. 1 věta první a druhá zákona o pobytu cizinců).“

Ze zákona o pobytu cizinců tedy podle názoru soudu nevyplývá, že by obě lhůty na sebe musely navazovat či počínat běžet ve stejný okamžik. Zmíněné lhůty představují dva odlišné právní instituty a každá slouží jinému účelu. Účelem stanovení lhůty k vycestování z území je určení doby pro dobrovolné opuštění území cizincem, zatímco smyslem stanovení doby zákazu pobytu je stanovení lhůty, po níž cizinci nelze umožnit zpětné vstoupení na území členských států s ohledem na jeho dřívější chování nebo jednání. Lhůta k vycestování z území a lhůta zákazu pobytu tak sledují odlišné cíle a jsou na sobě vzájemně nezávislé. Nelze proto shledat vnitřní rozpor výroků rozhodnutí žalovaného v tom, že počátek obou lhůt není vázán ke shodnému časovému okamžiku. Nutnost takového postupu totiž ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá. Tyto lhůty se vzájemně nepodmiňují, proto je možné jejich počátky vázat k odlišným časovým okamžikům. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.4.2013, č. j. 1 As 7/2013-32).

Rovněž námitce žalobce, že doba, po kterou by žalobci nebylo možné umožnit vstup na území, by fakticky byla delší než doba jednoho roku stanovená v rozhodnutí, neboť žalobce je povinen vycestovat z území České republiky dříve, než bude rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným, soud nepřisvědčil. Jak již bylo uvedeno, obě doby (lhůta pro vycestování a doba zákazu vstupu na území) jsou na sobě vzájemně nezávislé a mohou proto mít odlišný počátek. Navíc vzhledem k tomu, že v projednávaném případě podal žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobu ve správním soudnictví, podání žaloby mělo odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí (podle ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců má žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu). Podáním žaloby sice nedošlo ke stavění lhůty pro vycestování z území, ale mělo za následek nevynutitelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy nemožnost exekucí proveditelnosti rozhodnutí po dobu řízení před soudem. Žalobci tedy v období od podání žaloby do doby rozhodnutí o této žalobě soudem nehrozila ze strany státu žádná sankce související s nuceným výkonem rozhodnutí o vyhoštění a nic mu tedy nebránilo do doby rozhodnutí o žalobě na území České republiky setrvat. Rozhodnutí o správním vyhoštění se stává vykonatelným až ukončením řízení o žalobě, což má za následek jednak nutnost okamžitého vycestování z území České republiky a jednak zánik platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ust. § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V projednávaném případě tedy ani fakticky nemuselo dojít k žalobcem namítanému stavu, že by doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, byla delší než doba jednoho roku stanovená v rozhodnutí o správním vyhoštění. I v případě, že by však žalobce skutečně v době pro vycestování (tj. ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění) skutečně dobrovolně vycestoval, disponují správní orgány prostředky, jak tuto skutečnost zohlednit a zrušit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. zkrátit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Podle § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců může policie na žádost cizince vydat nové rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže jde o cizince, který prokáže, že dobrovolně vycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo vydáno. Možnost pozastavení či zrušení doby zákazu pobytu zakotvená v zákoně o pobytu cizinců odpovídá požadavkům stanoveným v čl. 11 odst. 3 návratové směrnice (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.4.2013, č. j. 1 As 7/2013-32).

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítá.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. srpna 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně